

A TOMBALLONS

Ramon Fontdevila i Subirana

► <http://tomba-que-gira.blogspot.com>

LA CATORZENA MEDITERRÀNIA, EL QUÈ I EL COM

Enguany he fullejat el programa de la Mediterrània amb uns altres ulls. Sense cap mena d'apriorisme ni tampoc responsabilitat. I m'agrada poder dir -poder tornar a dir!- que m'ha agradat. I és que la Fundació Fira Mediterrània està fent una molt bona feina. Algú recorda la primerenca «Fira d'espectacles d'arrel tradicional»? Aleshores n'hi havia prou amb ser aparador i punt de trobada d'aquelles companyies que feien de la tradició una eina de creativitat i contemporaneïtat. I doncs, de treballar la tradició «sense complexos» fins a esdevenir exemple d'excel·lència artística i impacte econòmic, hi ha un recorregut fecund. I un reconeixement que

aquests darrers anys ja té la categoria d'internacional.

Avui la fira ja és plataforma més que no pas aparador, un veritable mercat i espai d'intercanvi. És una suma de complicitats que n'ha permès el creixement, i que ho ha fet en paral·lel a la transformació de Manresa, en el seu espai públic, en els equipaments i fins i tot en els equips tècnics. Perquè, a veure, algú s'imagina la fira d'avui en els carrers, els equipaments o les maneres de treballar del 1998? La perspectiva de catorze anys comença a ser clara: Manresa hi ha guanyat, i hi ha guanyat molt.

Però com en els bons negocis, també hi ha guanyat tothom. Per això avui m'admiro del programa absolutament reeixit, conscient

que és el tercer cop que neix d'un reajustament pressupostari. I a major austeritat, intueixo majors complicitats. Sense temeritats, és clar! Però la fira ha sabut fer més per menys. Que vol dir que ha guanyat eficiència, i que els recursos públics no hi són «per aparentar» -el món és ple de fires i mercats inútils!- sinó només a favor d'una rendibilitat contrastada. Social i creativa, per descomptat. També econòmica: ho diuen els darrers estudis externs. A la fira, de cada euro públic invertit en reverteixen set en contractacions. 7 per 1, i fins a setanta vegades set: la ressonància evangèlica és prou evident -i doncs, la mediterraneïtat fins sembla present al compte de resultats!. En fi, pel que fa a

l'impacte local, s'acosta als 3M d'euros en uns quants dies. Em penso que tot plegat no permet dubtar ni un moment de l'encert de la proposta...

Hi torno, però: he fullejat el programa i des de setembre que vaig comprar les entrades que em van semblar convenients. Perquè el programa no decep, tot el contrari: conserva l'aroma dels darrers anys, de feina ben feta -el fil conductor de Carles Santos, Gelabert & Azzopardi i enguany Perejaume!-, de festa i de feina, a plaça i a llotja, de jornades professionals i de suports diversificats: del governs d'Aragó i d'Andalusia, del País Basc o de la Puglia italiana. I encara que no en tinc dades, estic convençut que els 1.000 professionals

que es van aconseguir el 2010 ja no tenen marxa enrere. Més gent, més contractes, més oportunitats. Manresa té una fira de característiques singulars, especialitzada, reconeguda, amb resultats palpables. Fins i tot amb «una manera de fer» que sens dubte ha propiciat el tàndem de Jordi Bertran i Tere Almar. El «què» es fa i el «com» es fa. En la gestió cultural -a Manresa sortosament en trobaríem d'altres exemples- ambdues coses són importants. Doncs això, que val la pena de vetllar-ho, i fer créixer hereus i fins no plànyer-hi els recursos si els resultats acompanyen: perquè no és gaire habitual i, a més a més, té la virtut que s'encomana. Que deu ser el millor dels beneficis.

TRIBUNA

Jordi Bonvehí i Castanyer

HISTORIADOR

FUTBOL «ÜBER ALLES»

Els emperadors romans ho sabien molt bé. El poeta Juvenal també, el segle I d.C. ho descrivia de forma barroera i pejorativa, un matís que cal recordar: si la plebs s'avorria amb el ja establert, o en termes més extrems, quan es posava més nerviosa del compte, la solució consistia en més pa i més circ.

La premsa esportiva actual, sense distinció idiomàtica ni de colors, empra aquest sistema amb la mateixa determinació amb la qual Pavlov va amargar l'existència al seu gos, si ens posem nerviosos, doble racció! Bé és cert que els esports de masses són una cosa que sempre va unida als països, a les banderes i al sentiment de sentir-te unit a un esportista que aconsegueix mèrits i títols que comparteix obertament. Un cert nacionalisme esportiu, també és motiu de celebració. Els primers aficionats i seguidors del Futbol Club Barcelona quan va aparèixer, devien ser ciutadans de Barcelona i no de la Seu d'Urgell, probablement. No s'equivoquin els justiciers del Twitter, el futbol és «el pa i el circ» del nostre temps, allò que els an-

tifranquistes van denominar opi del poble, seguint la consigna marxista, cada cop que el Reial Madrid aixecava un títol davant del dictador.

De fet, un dels punts clau per a l'èxit d'aquesta societat capitalista a ultrança i de consum, depredadora dels recursos naturals i també d'éssers humans, és mantenir la massa social ben ensinistrada i distreta, el que els sociòlegs més radicals anomenen «propaganda».

Els mitjans de comunicació de masses s'han convertit més aviat en mitjans d'ensinistrament, de manera que la major part de la massa social no té sentit crític, bàsicament per dos motius: un perquè és ignorant; i dos perquè es distreu de les seves obligacions professionals, ètiques o morals. L'exemple per evidenciar aquesta propaganda és la Televisió de Catalunya, la «de tots», diuen.

El cas és que la seva programació només aconsegueix tenir més audiència quan juga un partit el Futbol Club Barcelona, quan fan especials del Futbol Club Barcelona, quan es fa una paròdia còmica del Futbol Club Barcelona o quan es fa un

resum del Futbol Club Barcelona. Més de 27 anys de trajectòria per acabar fent de portaveus del futbol? Per què la televisió pública del meu país no fa un resum al Telenotícies del cap de setmana amb el resultat de l'Assignia Manresa quan ha disputat un partit d'ACB? El 23 d'octubre, el bàsquet Manresa s'imposa al Gran Canària, i al TN ni tan sols no van dir el resultat del partit, com tampoc el de l'altre equip català de la categoria, el Joventut de Badalona. Ni tenen la dignitat de dir el resultat final, això em dol molt i m'encén, és un tracte que acceptes d'un mitjà privat, que viu de la publicitat i de les seves accions a borsa; d'un mitjà públic és del tot inadmissible, i del tot qüestionable.

Un altre exemple, perquè les coses s'entenguin millor, és la fi d'ETA segons Televisió de Catalunya. Es veu que per a TV3, els 67 morts o els 5 comandos Barcelona d'ETA no són prou importants davant el majestuós Barça, tocava ser allà, fent el paperines amb la nova Masia, un acte que amb un simple tall de menys d'un minut o una nota a la premsa hauria resultat apropiat.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

Qui ha parit aquesta gran crisi?

JOAN CAPDEVILA. MESTRE I ASSAGISTA

■ Ara que ja fa més de dos anys que la ballem, i això que ni toquem a l'orquestra, i la major part dels mortals ignorem quina mena de ball toquen, m'ha semblat adient de dir-hi quelcom, a tot plegat.

Tot marxava força bé ara fa uns anys i hom veia com les indústries, les empreses, el comerç i l'agricultura feien la seva via amb normalitat, i una bona part de la gent treballadora trobava feina i quasi la tenia assegurada i tot, i no calia pas patir per aquest costat. Arreu van néixer com bolets zones industrials àmplies, amb grans naus industrials, fins i tot en pobles que amb prou feines sobre-

passaven el miler de veïns. Arreu creixien els blocs de pisos, es feien cases i qui més qui menys trobava els diners suficients per comprar una casa o un pis, signant hipotèques i préstecs a llarg termini. Res no feia pensar que hom es podia quedar sense feina i això encallaria tot el mecanisme que feia rutllar l'economia. En algun poble de casa nostra, es van construir més blocs de pisos i cases en la dècada del 1995 al 2005, que en tots els 40 anys anteriors sumats. Tot s'havia tornat fàcil i senzill econòmicament: els electrodomèstics, els ordinadors, els automòbils, es podien adquirir a terminis amb pagaments enraonats cada mes, i això va permetre inventar l'Estat del Benestar, amb majúscules, sí... Per cert, m'agradaria conèixer l'inventor, oimés què coi significa en realitat aquest estat beatífic. Les empreses de construcció, immobiliàries i de rebot totes les feines relacionades amb la construcció

d'habitatges, van tenir més feina de la que podien fer i molts empresaris van engreixar abundantment els seus comptes corrents.

Tot això, tament una filera de peces de jugar al dòmino, va iniciar una caiguda al buit que encara no s'ha aturat i Déu sap fins on arribarà. És cert que es parla de les grans crisis dels anys 1873, 1890 i la més propera entre les dues guerres mundials del 1929; per cert, que aquesta darrera gran crisi va acabar ben malament els anys 40-45, sobretot a Europa, i va continuar en una postguerra molt cruel.

I és clar, com que estem acostumats a cercar sempre els culpables d'allò que ens passa, hom es pregunta: qui l'ha parida, aquesta crisi? Jo, que no sóc comerciant, ni fabricant, ni economista, ni industrial i que, ho confesso de ple, no entenc de borsa, voldria assajar de dir algunes causes. Crec que la gran crisi que vivim com una gran llo-

sa que pesa qui-sap-lo, no la pot portar una sola persona. La crisi és culpa de tots plegats: dels sistemes polítics i dels polítics que governen el món, dels països desenvolupats, de l'egoisme humà, de l'afany de guanyar diners de tots plegats, el gastar desmesuradament i creure'ns això de l'estat del benestar, les ànsies de poder i de figurar, la manca del sentit de l'estalvi, la societat de consum que ens ha agombolat a tots. I encara hi afegiria que si avui els països desenvolupats no es poden acabar tot allò que produeixen, potser hauria anat bé d'ajudar dotzenes de països subdesenvolupats que quasi no tenen res, i en lloc de donar-los farina, peix o aliments per un dia, els haguéssim donat mitjans per sortir de la misèria, plantar, pescar, produir electricitat i tantes altres coses. Potser així avui no ens trobaríem en un cercle tancat on un gran peix es mossega la cua.